

Den grimme ælling - **(historien om den sorte schæferhund Halla).**

v. Per Svoldgaard Nielsen.

Den første gang jeg mødte Halla var til en brugsprøve i Århus, hvor jeg var dommer. Halla var til en BHP1-prøve med sin daværende ejer. Halla gjorde et godt indtryk på mig og lavede en ganske pæn prøve (283 p.). Ejeren, havde jeg fået at vide, var imidlertid ikke helt tilfreds med hunden (der i følge ham selv ikke helt levede op til hans egne hundesportslige ambitioner), og jeg stod på det tidspunkt og manglede en hund. De sidste to hvalpe jeg havde haft, var det ikke gået så godt med (HD m.m.) så her var der en chance for at erhverve sig en voksen hund, der var i orden (ingen bekymringer med HD o.l.), og som tilmed nu havde en brugsprøve. Efter lidt konfereringer med opdrætteren blev det aftalt, at den daværende ejer skulle stille Halla til en avlskåring, hvorefter jeg så kunne få hunden hjem til mig, med den betingelse, at opdrætteren fik en "efter aftale begrænset avlsret", hvilket passede mig ganske fint.

Halla blev således stillet til en avlskåring d. 30.06.96 i Randers. Jeg kunne desværre ikke selv deltage, da jeg den pågældende dag var til dommermøde på Fyn, så de nærmere detaljer om kåringens forløb har jeg kun fået refereret, men fakta er at Halla ikke blev avlskåret med den begrundelse, at hun "ikke typemæssigt svarer til standarden" (citater fra kåringsbeskrivelsen). Nu vil jeg ikke påberåbe mig en særlig stor ekspertise i eksteriørbedømmelse af schæferhund, men jeg bilder mig ind, at jeg med 17 års aktiv virke med alle mulige schæferhunde godt kan se om en hund ligner en schæferhund eller ej, og mit billede af Halla, på daværende tidspunkt, kunne slet ikke forenes med det synspunkt, at hun ikke skulle være typisk for racen. Det skal lige siges for fuldstændighedens skyld, at Halla på kåringsdagen ikke var i den bedste pelsform, ligesom hun måske også var lige "tør" (tynd) nok, men ingen af disse forhold blev på noget tidspunkt nævnt som begrundelse for ikke at kåre hunden. Halla er i øvrigt helsort, hvilket jo i følge racestandarten ikke er diskvalificerende.

Efter at Halla er flyttet ind hos os, er hun blevet vist frem for en hel del eksteriørkyndige opdrættere/udstillere og jeg har endnu tilgode at finde en der ikke mener, at Halla har kvaliteter nok til at kunne avlskåres. Nu har jeg principielt meget stor tillid til og respekt for det danske kåringsystem, som jeg mener virkelig har fungeret til fordel for schæferhunderacen, så jeg vil ikke sådan uden videre tage diverse "lægfolks" (topopdrættere) udsagn for gode varer. Derfor blev det besluttet at stille Halla til en udstilling og få en kompetent udtalelse om hundens eksteriørmæssige kvaliteter. Og hvor kunne man det bedre end i racens hjemland, så derfor blev hun tilmeldt en udstilling i Schleswig den 4. august 1996. Resultatet blev en placering som SG1 i brugshundeklasse tæver, et resultat der efter min bedste

overbevisning kunne have været bedre endnu, hvis jeg (og mine hjælpere) havde været mere drevne i udstillingens svære kunst.

Men hvad var nu det?? Her stod jeg med en hund, der i følge en dansk kåringsdommer ikke var værdig til en kåring og en tysk udstillingsdommers udsagn om, at hunden, efter de tyske regler, havde kvaliteter nok til at kunne kåres - endda i kl. 1. Dette måtte komme an på en prøve, så derfor blev Halla i løbet af efteråret tilmeldt en tysk avlskåring. Den eneste ledige dato i min kalender faldt meget heldigt sammen med, at der skulle være en avlskåring i Neumünster d. 9. november 1996, så allieret med en af Danmarks absolut dygtigste opdrættere/udstillere" (iøvrigt den samme person der "handlede" Halla til kåringen i Randers) tog vi til Tyskland for at få afklaret "mysteriet om Halla's eksteriørmæssige kvaliteter. Dagen forløb uden problemer af nogen art. Halla lavede sin sædvanlige kontante og lynhurtige mod & kampdriftsprøve (kåringsdommeren omtalte hende senere som den sorte raket), og i min "handlers" kyndige hænder blev hun under resten af kåringen vist på absolut bedste vis for den tyske kåringsdommer, som tydeligvis var besnæret af hendes temperament, udstråling, mod & kampdrift og fremtoning (eksteriør). Resultatet: Kåringsklasse 1 !!!!

Dette er så foreløbig historien, som er ganske vist, om "den grimme ælling der blev til den smukke (sorte) svane". Men skal/bør historien slutte her og lige så stille forsvinde i glemslens dybe afgrund eller er der her en "lektie der kan læres noget af"??? Historien rejser unægtelig en række spørgsmål.

Kan der virkelig være så stor forskel på en bedømmelse i Danmark og én i racens hjemland?? For en bruger af systemet virker det ikke ret og rimeligt.

Hvilken bedømmelse er så den rigtige???

Som brugsprøvedommer er jeg ikke blind for, at der godt kan komme et vist element af subjektivitet ind i en bedømmelse, men er det ikke netop sådan at systemets troværdighed, og dermed medlemmernes tillid hertil, direkte afhænger af i hvor høj grad bedømmelserne ikke er styret af "det subjektive element"??

Vi har i de senere år set et stadigt stigende antal danske hunde der stiller til avlskåring i Tyskland. Hvorfor?? Er det danske system ved at miste medlemmernes respekt???

Det er tidligere set, at det danske avlsråd ikke fuldt ud anerkender en tysk avlskåring. Hvorfor ikke? Har tyskerne da dårligere kåringsdommere end vi har?

Skal jeg, hvis jeg igen stiller Halla til kåring i Danmark, forvente at det tyske kåringsresultat ikke bliver accepteret?? I bekræftende fald er det jo faktisk en opfordring til ikke at bruge det danske kåringsystem - jeg mener hvem vil stille for at få sin hund afkåret/nedkåret???